

MARIE: TRÈS BIEN.

Moja majka je uvek *Marie: très bien* u školskim izveštajima.

Marie:

pristup imenu – nepotpun, prikladan kao zvižduk na padini,
kao neko ko se oporavlja kod kuće ili se leti priseća bašte rođaka, između pokošene
trave i intuicije da putovanje traje predugo da ništa ne bi osećao
po dolasku,
jer ni tamo ime nije potpuno, a ni ona nije devojčica.

Moja majka i moja baba imaju isto ime, a samim tim i sposobnost da se prepoznaju u
njegovim varijantama:

Ma-rie, Ma-ri-à.

Jer kad bi neko hteo da ih oslovi,
kad bi neko hteo da izgovori ovu kombinaciju

RO-SA-RIO

kotrljajućeg i mekog „r“,

ako se učiteljica, gazda, domaćica doznaju u fonetiku,
ako pogreše iz učtivosti,
završiće

u drugom dvorištu, onom sa hrpom madraca i zagorelim mlekom,
daleko od otmenosti, daleko
od automatskih veš-mašina.

Stoga njih dve, bližnje, žive s istim krotkim imenom
a kada Belgijanac želi da polaska mojoj babi, on kaže:

– *Marià,*

vous parlez comme un petit noir,

vi govorite kao slavuj.